

การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจ ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย Use of Cooperative Learning Activities to Enhance University Students' English Learning Motivation

ณัฐติญา บุญวิรัตน์*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น ที่ลงทะเบียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 (202102) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 กลุ่มเรียนที่ 8 จำนวน 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 6 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ การวิจัยในครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ พบว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยเปลี่ยนจากระดับปานกลางเป็นระดับดี

คำสำคัญ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ แรงจูงใจในการเรียน การเรียนภาษาอังกฤษ

Abstract

The purposes of this research were to compare the English learning motivation of the students before and after being taught through Cooperative Learning Activities. The target group was 23 students of The Far Eastern University, Chiang Mai Province, who took an English 2 course in the second semester of the academic year 2011. The research instruments consisted of 6 lesson plans using Cooperative Learning Activities, and English learning motivation evaluation form. The data were analyzed by mean, standard deviation, and percentage. The findings were as follows: The English learning motivation of the students were changed from moderate level to be good level after learning through Cooperative Language Activities.

* อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น
E-mail: nattiya@feu.ac.th

Keywords

Cooperative Learning Activities, English Learning Motivation

บทนำ

ภาษาอังกฤษวิชาพื้นฐานเป็นวิชาที่นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยทุกคนและทุกสาขาวิชาต้องลงทะเบียนเรียน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมสู่การเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้น ด้วยเหตุนี้เองบางครั้งในชั้นเรียนมีนักศึกษาที่มาจากหลายสาขาวิชาไม่ค่อยมีความถนัดทางด้านภาษาอังกฤษ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงต้องมีรูปแบบที่น่าสนใจและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น ถ้าจัดการเรียนการสอนที่ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากเรียนรู้ในบทเรียนได้แล้วจะทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นแรงจูงใจในการเรียนจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากที่จะเรียนรู้ ลดความวิตกกังวล ตลอดจนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้มากขึ้น

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีการหนึ่งที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งมีกระบวนการให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย โดยให้สมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบมีจุดมุ่งหมายต่อกลุ่มร่วมกัน สมาชิกช่วยกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำงานเต็มความสามารถ การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวคิดที่อยู่บนพื้นฐานของรูปแบบการปฏิสัมพันธ์อย่างหนึ่ง ที่สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ การปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้แบบร่วมมือจะมีส่วนช่วยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้น (สมศักดิ์ ภาวิภาดาวรรณ, 2544, 3) ในการศึกษาของ ศรีนยา ชัตติยะ (2544, 42-43) และ สุชาติ กองกุล (2548, 43-44) ได้ใช้กิจกรรมการอ่านแบบร่วมมือ (Collaborative Strategic Reading) ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือพบว่ามีส่วนช่วยให้การอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้นและมีทักษะทางสังคมดีขึ้น นอกจากนี้ในงานวิจัยของ กนิษฐา จิณม (2550, 60-61) ที่ใช้กิจกรรมการต่อชิ้นส่วน (Jigsaw) ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผลการศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมการสอนดังกล่าวมีส่วนส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ การพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ดีขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนรู้แบบร่วมมือมีลักษณะเป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ในด้านการถามและการอธิบายเพิ่มเติมซึ่งกัน จากงานวิจัยดังกล่าวเห็นได้ว่าการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษได้ และด้วยลักษณะการจัดกิจกรรมที่สามารถเปิดโอกาสให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมีการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่ม เป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนให้เพิ่มขึ้นได้อีกด้วย จากความเป็นมาของปัญหาตลอดจนลักษณะการจัดการเรียนแบบร่วมมือดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษา

วิธีการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์นที่ลงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 (202102) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 23 คน ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ ได้แก่ แผนการสอนภาษาอังกฤษ 2 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 6 แผน แผนละ 4 คาบ รวมทั้งสิ้น 24 คาบ

สำหรับขั้นตอนการสร้างแผนการสอนมีดังต่อไปนี้ 1) กำหนดจุดประสงค์ปลายทางและนำทางโดยศึกษาจากจุดประสงค์การเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา และขอบข่ายของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ 2) ศึกษาแนวการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ 3) สร้างแผนการสอนโดยพิจารณารูปแบบลักษณะการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยเลือกเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เหมาะสมกับเนื้อหาและกลุ่มผู้เรียนซึ่งได้แก่ การต่อชิ้นส่วน (Jigsaw) กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) และ คิดเดี่ยว คิดคู่ ร่วมกันคิด (Think Pair Share) จากนั้นนำแผนการสอนที่ได้จัดทำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องของลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือแล้วจึงทำการปรับแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 4) กำหนดจุดประสงค์นำทางโดยพิจารณาจากจุดประสงค์ปลายทางและเนื้อหาแต่ละบทเรียน และ 5) กำหนดการใช้สื่อและเอกสารในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง

ในส่วนของเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้ปรับมาจากแบบสอบถามแรงจูงใจของผู้เรียนของ สังขยา บุญมา (2542, 209) โดยแบบสอบถามมีทั้งหมด 19 ข้อ เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วยข้อความสอบถามผู้เรียนในด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งภายนอกและภายใน โดยมีตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ ดังนี้ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และกำหนดน้ำหนักของการใช้คะแนนการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความไว้ดังนี้ เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จแล้วผู้วิจัยได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องจากนั้นกลับมาปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้รับคำแนะนำ หลังจากนั้นจึงนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาต่อไป

ในการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย 1 กลุ่ม โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์นที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 กลุ่มเรียนที่ 8 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 23 คน ส่วนการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้ วัดแรงจูงใจของผู้เรียนก่อนการสอนโดยใช้แผนการสอนแบบร่วมมือโดยใช้แบบสอบถามที่ได้สร้างไว้ จากนั้นดำเนินการสอนกลุ่มเป้าหมายโดยใช้ตามแผนการสอนแบบร่วมมือที่สร้างขึ้นจำนวน 6 แผน รวมทั้งหมด 24 คาบ เมื่อเสร็จแล้วจึงทำการวัดแรงจูงใจของผู้เรียนหลังการสอนโดยใช้แบบสอบถามชุดเดียวกันที่ได้สร้างขึ้นจากนั้นนำผลคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามทั้งก่อนและหลังไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการทำการนำค่าตัวเลขแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้การหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ จากนั้นเปรียบเทียบค่าผลระดับคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ผลการวิจัย

ผู้เรียนที่ได้เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (จำนวนนักศึกษา 23 คน คะแนนเต็ม 5 คะแนน)

การทำแบบสอบถาม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับแรงจูงใจ
ก่อนทดลอง	3.38	0.35	ปานกลาง
หลังทดลอง	3.74	0.28	ดี

จากตารางแสดงให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าหลังเรียน เมื่อนำค่าเฉลี่ยไปเทียบระดับค่าแรงจูงใจพบว่าก่อนเรียนผู้เรียนมีระดับแรงจูงใจอยู่ที่ระดับปานกลาง แต่เมื่อได้เรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือแล้วทำให้ระดับแรงจูงใจของผู้เรียนเพิ่มขึ้นเปลี่ยนไปอยู่ที่ระดับดี

อภิปรายผล

นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ให้นักศึกษามีโอกาสสร้างปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มเล็ก ๆ เป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ร่วมกัน สร้างองค์ความรู้ที่ดีและเพิ่มมากกว่าเดิม นอกจากนี้ยังสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ในส่วนของกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้มีสามแบบ ได้แก่ 1) การต่อชิ้นส่วน (Jigsaw) 2) กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) และ 3) คิดเดี่ยว- คิดคู่- ร่วมกันคิด (Think-Pair-Share) การเรียนในรูปแบบดังกล่าวมีส่วนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กันในเชิงบวก กล่าวคือมีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และข้อมูลที่มีอยู่เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม ตรงกับที่ Johnson, Johnson & Holubec (1994 อ้างถึงใน อำนาจสมบัติยานุชิต, 2552, 14) ได้สรุปว่า การเรียนแบบร่วมมือมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive Interdependent) หมายถึง การพึ่งพากันในทางบวก คือการพึ่งพากันในด้านการได้รับผลประโยชน์จากความสำเร็จของกลุ่มร่วมกันซึ่งความสำเร็จของกลุ่มอาจจะเป็นผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่ม

สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กนิษฐา จิณม (2550, 70-72) ที่ใช้กิจกรรมการต่อชิ้นส่วน (Jigsaw) ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือมีลักษณะเป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ในด้านการถามและการอธิบายเพิ่มเติมซึ่งกัน เมื่อผู้เรียนได้ถ่ายทอดหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเองรวมถึงคุณค่าและศักยภาพของตนเองที่เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่ม

ความมั่นใจในตนเองและสามารถขึ้นชมความสำเร็จของตนและกลุ่มได้พร้อม ๆ กัน จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนระหว่างการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์กันในระหว่างทำกิจกรรมมากขึ้นและสามารถกำหนดบทบาทหน้าที่ในสมาชิกกลุ่มของตนได้อย่างชัดเจน เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายและผลลัพธ์ในการทำกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งแม้ว่าในช่วงแรกนักศึกษาบางคนยังไม่คุ้นเคยกับการเรียนที่ยึดกิจกรรมแบบร่วมมือซึ่งจะดำเนินกิจกรรมในลักษณะแบ่งกลุ่มย่อยและต้องช่วยกันทำงานให้สำเร็จภายในเวลาที่กำหนด แต่หลังจากจัดการเรียนการสอนเช่นนี้ไปสักระยะผู้เรียนมีการปรับตัวและมองเห็นข้อดีของการทำกิจกรรมแบบร่วมมือมากขึ้น

2) การแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่ยึดหลักการลดความสามารถของผู้เรียนเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน และการเปลี่ยนกลุ่มใหม่ทุกครั้งเพื่อเริ่มแผนการเรียนรู้ใหม่ ทำให้ผู้เรียนได้ร่วมทำงานกับเพื่อนร่วมชั้นที่แตกต่างกันออกไป ผู้เรียนต้องรู้จักปรับตัวให้เข้ากับการทำงานร่วมกัน สอดคล้องกับ Slavin (1987 อ้างถึงใน อำนาจ สมบัติยานุชิต, 2552, 12) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนต้องร่วมมือกันขณะเรียนเพื่อรับผิดชอบงานของกลุ่มร่วมกัน โดยที่กลุ่มจะประสบผลสำเร็จได้เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์เช่นเดียวกัน ต้องมีการพึ่งพาช่วยเหลือซึ่งกันและกันของสมาชิกกลุ่มทุกคน

การเรียนรู้แบบร่วมมือยังสามารถส่งเสริมการสร้างแรงจูงใจที่ดีต่อตนเองในการใช้ความพยายามในการเรียนรู้และทำงานให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้งานของกลุ่มประสบผลสำเร็จและสามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนวิชาอื่นและนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้อย่างมีความสุข ซึ่งตรงกับทฤษฎีของ อัญธิมา มีวรรณ (2543, 36-37) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนไชยปราการจังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจโดยใช้เทคนิคปริศนาความคิด 2 (Jigsaw) เทคนิคเกมแข่งขัน (Team Tournament) และกลุ่มร่วมมือ (Co-op Co-op) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหลังเรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจสูงกว่าก่อนเรียนระดับ .001 และพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในคาบสุดท้ายสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001

3) การที่ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม ทำให้มีโอกาสดูคฤและแสดงความคิดเห็นของตนเองต่อกลุ่ม เกิดเป็นวิถีทางประชาธิปไตยในการแสดงความคิดเห็น ยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น ผู้เรียนได้รู้จักการควบคุมอารมณ์ของตนเองและจัดการกับอารมณ์ของตนเองเพื่อให้แสดงออกได้อย่างเหมาะสม การแสดงออกเหล่านี้มีส่วนส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ด้านทักษะทางสังคมได้ดียิ่งขึ้น Johnson, Johnson & Holubec (1994 อ้างถึงใน อำนาจ สมบัติยานุชิต, 2552, 14-15) ได้สรุปผลลัพธ์เชิงบวกจากการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ว่า ผู้เรียนมีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายมากขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนดีขึ้น และผู้เรียนมีสุขภาพจิตดีขึ้น

จากการสัมภาษณ์เพิ่มเติมหลังการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือในนักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน โดยลักษณะคำถามนั้นได้สอบถามถึงความรู้สึก ตลอดจนความคิดเห็นเปรียบเทียบระหว่างการเรียนด้วยกิจกรรมแบบร่วมมือกับการเรียนแบบปกติว่าผู้เรียนรู้สึกอย่างไร กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับพอใช้ - ปานกลางมีความเห็นสรุปโดยรวมว่า การเรียนแบบร่วมมือทำให้รู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น ไม่ต้องกังวลว่าตนเองจะทำแบบฝึกหัดไม่ได้เนื่องจากมีการทำงานเป็นกลุ่ม สมาชิกที่เก่งกว่าจะคอยช่วยเหลือและอธิบายในส่วนที่ไม่เข้าใจ ทำให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น นอกจากนี้นักศึกษาในกลุ่มนี้รู้สึกว่าตนเองมีบทบาทหน้าที่ในชั้นเรียนมากขึ้นกว่าแต่ก่อน เพราะใน

การทำกิจกรรมจะต้องได้รับมอบหมายหน้าที่ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง จึงมีความรู้สึกมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากกว่าการเรียนแบบเดิม ที่บางครั้งตนเองไม่กล้าตอบคำถามเนื่องจากกลัวผิด เป็นต้น ในส่วนของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดี - ดีมากให้ความเห็นว่า การเรียนแบบร่วมมือทำให้ตนเองได้แลกเปลี่ยนความรู้กับสมาชิกคนอื่น และได้ช่วยเหลือเพื่อนที่ไม่ค่อยเก่งทำให้ตนเองได้ทบทวนความเข้าใจในบทเรียนไปพร้อมกับเวลาที่อธิบายเนื้อหาให้กับเพื่อนสมาชิกคนอื่น ๆ นอกจากนี้รู้สึกว่าการเรียนการสอนไม่น่าเบื่อเพราะมีสื่อและกิจกรรมแปลกใหม่ในชั้นเรียนเสมอ ทำให้รู้สึกว่าการเรียนสนุกสนานขึ้นกว่าการเรียนแบบเดิม

สรุป

กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือสามารถส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มากขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษผู้สอนควรปฏิบัติ ดังนี้

1) ควรมีการปฐมนิเทศนักศึกษาให้เข้าใจถึงบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนก่อนการเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจถึงบทบาทที่ตนเองได้รับและสิ่งที่ควรปฏิบัติในการเรียนการสอน

2) ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ควรปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไปผู้สอนไม่ควรคาดหวังให้นักศึกษาตอบคำถามได้ในทันทีทันใดรวมถึงคำตอบที่เหมาะสมหรือถูกต้องตามความคิดของผู้สอนเองแต่ควรเปิดใจให้กว้างยอมรับความคิดเห็นของนักศึกษาที่นำเสนอในแง่มุมที่ต่างกัน

3) ควรมีการจำกัดเวลาในกิจกรรมเพราะหากปล่อยให้ให้นักศึกษาคิดเองโดยไม่มีกำหนด เวลา นักศึกษาจะไม่กระตือรือร้นที่จะรับคตินอกจากนี้การกำหนดเวลายังช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกฝนการหาแนวทางต่าง ๆ ในเวลาที่จำกัดหากฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจะช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและการจัดการกลุ่มของนักศึกษาได้ในการศึกษาในครั้งต่อไปควรมีการดำเนินการดังต่อไปนี้

1) ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่คาดว่าจะได้รับประโยชน์จากการเรียนการสอนด้วยการบูรณาการการเรียนแบบร่วมมือ เช่น ความสามารถในการอ่านการเขียน หรือการพูดและความสามารถในการคิด เป็นต้น

2) ควรมีการเพิ่มรูปแบบกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมอื่น ๆ ให้หลากหลาย

3) ควรมีการปรับปรุงแบบการใช้สื่อและอุปกรณ์ให้เป็นแบบทันสมัยมากขึ้น หรือใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

4) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือระหว่างนักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับต่ำและนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงว่ามีความแตกต่างในระดับแรงจูงใจในการเรียนเป็นอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- กนิษฐา จี๊ดม. (2550). การใช้กิจกรรมต่อชิ้นส่วนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านการพูดภาษาอังกฤษ และทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศรินยา ชัดติยะ. (2544). การใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุชาติ กองกุล. (2548). การใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนสรุปใจความภาษาอังกฤษของพระนิสิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ. (2544). การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง. เชียงใหม่: เดอะโนเลจ เซ็นเตอร์.
- สังขยา บุญมา. (2542). การพัฒนากิจกรรมการเขียนบันทึกโต้ตอบเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนและแรงจูงใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อัญธิมา มีวรรณ. (2543). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีร่วมแรงร่วมใจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อำนาจ สมบัติยานุชิต. (2552). การใช้เนื้อหาท้องถิ่นในการเรียนรู้ภาษาแบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูด การอ่านภาษาอังกฤษในนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.